DOMSTOLENS DOM
AF 19. OKTOBER 1982 [1]

SA Roquette Frères
mod Rådet for De europæiske Fællesskaber

»Isoglucose — produktionskvoter«

Sag 179/80

Sammendrag

Annullationssøgsmål — søgsmål med påstand om annullation af en forordning, der forlænges ved en forordning, der udstedes efter sagens anlæg — afsigelse under sagen af en dom, hvorved en ny sag anlagt af sagsøgeren med påstand om annullation af forordningen om forlængelse afvises — manglende interesse i annullation af forordningen om forlængelse — ufornødent at tage stilling til sagen

(EØF-traktaten, art. 173)

I sag 179/80

SA ROQUETTE FRÈRES, Lestrem (Pas-de-Calais), ved sin vicegeneraldirektør Gérard Rousseaux, bistået af advokat Marcel Veroone, advokatfirmaet Veroone-Frevria-Letartre-Paillusseau-Hoste-Dutat, Lille, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Loesch, 2, rue Goethe,

sagsøger,

1 — Processprog: Fransk.

mod

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved direktør i Rådets juridiske tjeneste Daniel Vignes, bistået af fuldmægtig i samme tjeneste Arthur Brautigam, og med valgt adresse i Luxembourg hos Douglas Fontein, direktør for Den europæiske Investeringsbanks direktorat for juridiske spørgsmål,

sagsøgt,

og

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Kommissionens juridiske konsulent Peter Gilsdorf, bistået af medlem af Kommissionens juridiske tjeneste Jacques Delmoly, og med valgt adresse i Luxembourg hos Kommissionens juridiske konsulent Mario Cervino, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

intervenient,

angående annullation af Rådets forordning nr. 1592/80 af 24. juni 1980 om anvendelse af ordningerne med produktionskvoter for sukker og isoglucose i perioden fra den 1. juli 1980 til den 30. juni 1981 (EFT L 160, s. 12) i det omfang, denne forordning forlænger den ordning med produktionskvoter for isoglucose, der følger af Rådets forordning nr. 1111/77 af 17. maj 1977 om indførelse af fælles bestemmelser for isoglucose (EFT L 134, s. 4), som ændret,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene A. O'Keeffe, U. Everling og A. Chloros, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, G. Bosco, T. Koopmans og O. Due,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — Sagens forhistorie

1. Ved præjudiciel dom af 25. oktober 1978 i de forenede sager 103/77 og 145/77 *(Royal Scholten-Honig (Holdings) Ltd* mod *Intervention Board for Agricultural Produce; Tunnel Refineries Ltd* mod Intervention Board for Agricultural Produce, Sml. 1978, s. 2037), fastslog Domstolen, at Rådets forordning nr. 1111/77 af 17. maj 1977 om indførelse af fælles bestemmelser for isoglucose (EFT L 134, s. 4) var ugyldig, for så vidt som dens artikel 8 og 9 pålagde isoglucose en produktionsafgift på 5 RE pr. 100 kg tørstof for perioden svarende til sukkerproduktionsåret 1977-1978. Domstolen fastslog, at den ved ovennævnte artikler indførte ordning var i strid med det generelle lighedsprincip (i dette tilfælde mellem sukkerproducenter og isoglucoseproducenter). Domstolen tilføjede imidlertid, at dens dom gav Rådet mulighed for at træffe alle med fællesskabsretten forenelige foranstaltninger med henblik på at sikre, at markedet for sødemidler kan fungere efter hensigten.

2. Efter denne dom har Rådet den 25. juni 1979 uden at have indhentet formel udtalelse fra Parlamentet på grundlag af det af Kommissionen udarbejdede forslag til forordning, hvorom Parlamentet var blevet hørt den 19. marts 1979, udstedt forordning nr. 1293/79 (EFT L 162, s. 10, med berigtigelse i EFT L 176, s. 37, bilag) om ændring af forordning nr. 1111/77. I de indledende henvisninger i forordning nr. 1293/79 finder man imidlertid udtrykket »under henvisning til høring af Europa-Parlamentet«. Forordningen trådte i henhold til dens artikel 5 i kraft den 1. juli 1979.

3. Ved forordning nr. 1293/79 er forordning nr. 1111/77 blevet ændret på baggrund af Domstolens dom af 25. oktober 1978. Ud fra den betragtning, at det mest velegnede middel til at undgå ulige behandling af sukkerproducenter og producenter af isoglucose var at undergive produktionen af isoglucose regler, svarende til dem, der gjaldt for sukkerproduktionen indtil 30. juni 1980, blev der ved forordning nr. 1293/79 bl.a. som overgangsordning indtil denne dato indført *et midlertidigt kvotasystem for produktion af isoglucose* (jfr. 6. betragtning). I 7. betragtning redegøres der for, hvorfor de nærmere regler for tildelingen og fastsættelsen af kvoterne er berettigede. Den 8. betragtning behandler nødvendigheden af at fastsætte en særlig produktionsafgift for isoglucoseproduktionen.

Disse forskellige betragtninger konkretiseres i den ordning, der er fastsat ved forordningens artikel 3, hvorefter der efter artikel 7 i forordning nr. 1111/77 indsættes følgende afsnit:

»AFSNIT II

Kvotaordning

Artikel 8

1. Artikel 9 finder anvendelse i perioden fra 1. juli 1979 til 30. juni 1980.

2. Inden den 1. januar 1980 vedtager Rådet efter fremgangsmåden i traktatens artikel 43, stk. 2, den ordning, der skal anvendes fra den 1. juli 1980.

Artikel 9

1. Enhver virksomhed, der producerer isoglucose, og som er etableret i Fællesskabet, tildeles en basiskvote for den i artikel 8, stk. 1, omhandlede periode.

Med forbehold af anvendelsen af artikel 3 er den enkelte virksomheds basiskvote lig med det dobbelte af virksomhedens produktion, konstateret i henhold til denne forordning i perioden fra 1. november 1978 til 30. april 1979.

2. Enhver virksomhed, for hvilken der er fastsat en basiskvote, tildeles ligeledes en maksimumskvote, der er lig med dens basiskvote multipliceret med en koefficient. Denne koefficient er den, som er fastsat i medfør af artikel 25, stk. 2, andet afsnit, i forordning (EØF) nr. 3330/74 for perioden fra 1. juli 1979 til 30. juni 1980.

3. Den i stk. 1 nævnte basiskvote kan i givet fald korrigeres, således at maksimumskvoten, der er fastsat i henhold til stk. 2,

— ikke overstiger 85 %,

— ikke ligger under 65 %,

af den pågældende virksomheds årlige tekniske produktionskapacitet.

4. De i medfør af stk. 1 og 3 indførte basiskvoter fastsættes for hver virksomhed, som anført i bilag II.

5. Virksomheder, som producerer isoglucose, men som ikke har haft nogen produktion i den i stk. 1, andet afsnit, nævnte periode, og som i den i artikel 8, stk. 1, nævnte periode genoptager produktionen permanent, tildeles en basiskvota, der er lig med virksomhedens største produktion i en af følgende perioder:

— 1. august 1976-31. juli 1977,

— 1. juli 1977-30. juni 1978.

Disse virksomheder tildeles en maksimumskvote, der fastsættes i overensstemmelse med stk. 2.

6. Virksomheder, der i den i artikel 8, stk. 1, nævnte periode indleder en permanent produktion af isoglucose, tildeles en basiskvote inden for en fællesskabsreserve, der er lig med 5 % af de samlede basiskvoter, som er fastsat i medfør af stk. 1.

7. Den isoglucosemængde, der er produceret i den i artikel 8, stk. 1, nævnte periode, og som

— overstiger virksomhedens maksimumskvote eller

— er produceret af en virksomhed uden basiskvote

kan ikke afsættes på Fællesskabets interne marked og skal udføres i uforar-

bejdet stand til tredjelande uden anvendelse af artikel 4.

8. For den mængde isoglucose, der produceres ud over basiskvoten uden at overstige maksimumskvoten, opkræver medlemsstaterne en produktionsafgift af den pågældende isoglucosefabrikant.

For perioden omhandlet i artikel 8, stk. 1, er produktionsafgiften for isoglucose lig med den del, som påhviler sukkerfabrikanterne, af den sukkerproduktionsafgift, der er fastsat for sukkerproduktionsåret 1979/1980 i henhold til artikel 28 i forordning nr. 3330/74.

9. Rådet, der træffer afgørelse med kvalificeret flertal på forslag af Kommissionen, tildeler de i stk. 5 og 6 nævnte kvoter, og vedtager efter behov de almindelige regler for anvendelse af denne artikel.

10. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel, der blandt andet fastsætter opkrævning af et beløb for den i stk. 7 omhandlede mængde isoglucose, som ikke udføres i uforarbejdet stand i løbet af den i artikel 8, stk. 1, omhandlede periode, samt af den i stk. 8 omhandlede produktionsafgift, vedtages efter fremgangsmåden i artikel 12.«

Forordningens artikel 4 bestemmer, at følgende bilag II indsættes i forordning nr. 1111/77:

»*BILAG II*

Virksomhed	Hovedsædets adresse	Basiskvota udtrykt i tons tørstof
Maizena GmbH	2000 Hamburg 1, Postfach 1000	28 000
Amylum SA	49, rue de l'Intendant, 1020 Bruxelles	56 667
Roquettes Frères SA	17, boulevard Vauban, 59 000 Lille	15 887
SPAD	15063 Cassano Spinola, Alessandria, Casella postale 1	5 863
Fabbriche riunite Amido glucosio destrina SpA	Piazza Erculea 9, Milano	10 706
Tunnel Refineries Ltd	Thames Bank House, Greenwich, London SE10 0PA	21 696«

4. Ved domme af 29. oktober 1980, afsagt henholdsvis i sag 138/79, *Roquette* mod *Rådet*, Sml., s. 3333, og sag 139/79, *Maizena* mod *Rådet*, Sml., s. 3393, annullerede Domstolen forordning nr. 1293/79 på grund af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, fordi denne forordning var blevet udstedt uden den høring af Parlamentet, som kræves i henhold til traktatens artikel 43. I begrundelsen til disse domme forkastede Domstolen imidlertid alle de realitetsanbringender, der var fremført imod det ved forodningen indførte kvotasystem

for produktionen, navnlig mod fastsættelsen af basiskvoterne for sagsøgerne i de to sager.

5. Ved Rådets forordning nr. 1592/80 af 24. juni 1980 (EFT L 160, s. 12), som altså blev udstedt under behandlingen af sagerne 138/79 og 139/79, erklærede Rådet kvotasystemet for produktionen af isoglucose i henhold til artikel 9 i forordning nr. 1111/77 (ændret ved forordning nr. 1293/79) for anvendeligt i perioden 1. juli 1980-30. juni 1981 og tilføjede, at basiskvoterne for hver isoglucoseproducerende virksomhed for denne periode var den, der gjaldt i perioden 1. juli 1979-30. juni 1980 (artikel 2).

B — Retsforhandlingernes forløb og dermed sammenhængende begivenheder

1. Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 21. august 1980, har det franske selskab Frères, som bl.a. i sin fabrik i Lestrem (Pas-de-Calais) fremstiller isoglucose, anlagt sag med påstand om, at den bestemmelse i forordning nr. 1592/80, som forlænger den kvotaordning, der følger af forordning nr. 1111/77, som ændret, og af denne forordnings bilag II, som fastsætter sagsøgerens produktionskvota for perioden 1. juli 1980-30. juni 1981, kendes ugyldig.

2. Ved et dokument med titlen »tillæg til stævningen«, registreret på Domstolens justitskontor den 8. november 1980, har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

3. Ved Domstolens kendelse af 17. december 1980 fik Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande. Af de nedenfor anførte grunde har Kommissionen imidlertid givet afkald på at afgive indlæg om realiteten.

4. Tilsyneladende af frygt for, at produktionskvoterne for produktionsåret 1980-1981 ville blive kendt ugyldige af Domstolen, fordi de var blevet fastsat ved en henvisning til forordning nr. 1293/79 (jfr. den første betragtning til forordning nr. 1592/80), som var blevet annulleret ved de ovennævnte domme af 29. oktober 1980, har Rådet *den 10. februar 1980* udstedt følgende to forordninger:

a) *Forordning nr. 387/81* (EFT L 44, s. 1) om ændring af forordning nr. 1111/77 om indførelse af fælles bestemmelser for isoglucose. Ved denne forordning genindføres ved henvisning til bestemmelserne i forordning nr. 1111/77 bl.a. kvotasystemet for produktionen *med tilbagevirkende kraft fra 1. juli 1979.* Det må bemærkes, at Rådet denne gang har indhentet udtalelse fra Parlamentet (udtalelse afgivet den 9. februar 1981).

b) *Forordning nr. 388/81* (EFT L 44, s. 4) om ændring af forordning nr. 1592/80. Ifølge den anden betragtning til forordning nr. 388/81 er denne blevet udstedt »for at undgå enhver juridisk usikkerhed om lovmæssigheden af ... forordning nr. 1592/80«. Med henblik herpå bestemmer artikel 1 i forordning nr. 388/81, at artikel 2 i forordning nr. 1592/80 vedrører artikel 9 i forordning nr. 1111/77 i den ved forordning nr. 387/81 ændrede version. Ifølge artikel 2 i den nye forordning

anvendes denne fra den 1. juli 1980. Også i dette tilfælde blev der indhentet forudgående udtalelse fra Parlamentet den 9. februar 1981.

5. I sin duplik, registreret på Domstolens justitskontor den 10. marts 1981, har Rådet fremført en ny indsigelse, jfr. procesreglementets artikel 42, stk. 2. Det har gjort gældende, at offentliggørelsen i EF-Tidende af forordningerne nr. 387/81 og 388/81 har bevirket, at sagsøgerens annullationssøgsmål er blevet *uden genstand.*

6. Ved supplerende indlæg, registreret på Domstolens justitskontor den 13. april 1981, har sagsøgeren svaret på den nye indsigelse, som Rådet har fremført i sin duplik.

7. Skriftvekslingen er afsluttet, uden at Kommissionen som intervenient har indgivet skriftligt indlæg vedrørende sagens realitet. Den har erklæret (skrivelse af 16. marts 1980), at den fuldt ud tilslutter sig Rådets argumenter og forbeholder sig alene at afgive indlæg under den mundtlige forhandling.

8. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

I sin stævning har *sagsøgeren* nedlagt følgende påstand.

— Den bestemmelse i forordning nr. 1592/80 af 24. juni 1980, som forlænger den ordning, der følger af forordning nr. 1111/77, som ændret, samt dennes bilag II, og hvorefter den produktionskvota for isoglucose, der er fastsat for perioden 1. juli 1979-30. juni 1980, gælder for perioden 1. juli 1980-30. juni 1981, kendes ugyldig for sagsøgerens vedkommende.

Ved et dokument med titlen »tillæg til stævningen«, indleveret på Domstolens justitskontor den 7. november 1980, har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

I sit svarskrift har *Rådet* nedlagt påstand om frifindelse i sagsøgerens annullationssøgsmål vedrørende forordning nr. 1592/80 og om, at sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Efter Rådets opfattelse rammes sagsøgerens påstand om betaling af sagens omkostninger, som er fremsat efter fristens udløb, bl.a. af EØF-traktatens artikel 173 og procesreglementets artikel 42 og må i henhold til disse artikler afvises.

Sagsøgeren har ikke i sin replik formuleret egentlige påstande, men har bestridt Rådets formalitetsindsigelse mod påstanden om betaling af omkostningerne. Traktatens artikel 173 sætter en frist på to måneder for annullationssøgsmål i anledning af en ulovlig retsakt, men ikke for en påstand om, at modparten tilpligtes at afholde sagens omkostninger. Desuden vedrører procesreglementets artikel 42 kun nye søgsmålsgrunde og indsigelser, og påstanden om, at modparten tilpligtes at betale sagens omkostninger, er ikke en ny søgsmålsgrund eller indsigelse.

I sin duplik har *Rådet* nedlagt påstand om, at sagsøgerens annullationssøgsmål

afvises *som unødigt, uden nærmere undersøgelse af det af sagsøgeren fremførte anbringende.* Dette nye anbringende er baseret på procesreglementets artikel 42, stk. 2. Subsidiært påstår Rådet frifindelse for det omtvistede krav; i alle tilfælde har Rådet nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har i sin stævning gjort gældende, at Rådet endnu en gang ikke har afventet modtagelsen af den udtalelse, som det havde anmodet Parlamentet om, før det udstedte forordning nr. 1592/80. I indledningen til denne forordning henviser Rådet til »udtalelse fra Europa-Parlamentet«, og teksten henviser til en note forneden på siden, der lyder: EFT C 97 af 21. 4. 1980, s. 33. Det fremgår imidlertid af EFT, at denne henvisning svarer til begyndelsen af en lang tekst til en beslutning vedtaget af Parlamentet den 26. marts 1980, og at denne beslutning vedrører Parlamentets udtalelse om

»I — meddelelse fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber til Rådet om ordning for den fælles landbrugspolitik af hensyn til en bedre markedsbalance og rationalisering af udgifterne.

II — forslag fra Kommissionen for De europæiske Fællesskaber til Rådet om fastsættelse af priser for visse landbrugsprodukter og om dertil knyttede foranstaltninger,

og om de monetære udligningsbeløb«.

Det kan altså fastslås, at Parlamentet ikke er blevet hørt vedrørende forordning nr. 1592/80, og at Rådets henvisning til Parlamentets udtalelse er udtryk for et ønske om at overholde et ufravigeligt formkrav, men ikke har noget reelt indhold.

Under disse omstændigheder kan det ikke antages, at kravet i EØF-traktatens artikel 43, stk. 2, er blevet opfyldt.

Med hensyn til realiteteten har sagsøgeren indskrænket sig til at gentage de argumenter, som sagsøgeren har fremført i sag 138/79.

Rådet har i sit svarskrift anført, at blandt forslagene til ordning for den fælles landbrugspolitik (EFT C 60 af 10. 3. 1980) findes under III *»Forslag til Rådets forordning (EØF) om den fælles markedsordning for sukker og isoglucose«.*

Meningen var først og fremmest, at dette forslag skulle afløse den bestående grundforordning om sukker, nemlig forordning nr. 3330/74, da den ved denne forordning indførte kvotaordning udløb den 1. juli 1980.

I sit forslag havde Kommissionen både for sukker og for isoglucose indsat en kvotaordning for en periode på 5 år, som omfattede en række væsentlige ændringer i systemet, og navnlig en nedsættelse af kvoterne for såvel sukker som isoglucose. I øvrigt var den foreslåede ordning mere eller mindre identisk med den allerede gældende ordning i sektoren for sukker og isoglucose.

Om dette forslag afgav Parlamentet udtalelse, som er offentliggjort i EFT C 97 af 21. 4. 1980, s. 33. I denne ret detaljerede udtalelse om, hvilken sukker-

politik Fællesskabet skal følge i de kommende år, udtalte Parlamentet sig imod en nedsættelse af kvoterne (punkt 49), idet det opfordrede Kommissionen til at opretholde den nugældende ordning (punkt 50), og det anmodede endelig om, at ordningen for isoglucose blev tilpasset ordningen for sukker (punkt 53).

Parlamentet afgav således en meget udførlig udtalelse.

Hvis sagsøgerens indsigelse om formmangler indebærer, at teksten til den endeligt udstedte forordning intet havde til fælles med Kommissionens forslag, således at der ikke var sket nogen egentlig høring, gør Rådet gældende, at også denne opfattelse er fejlagtig.

Da Rådet havde modtaget Parlamentets udtalelse og ikke mente sig i stand til straks at træffe beslutning om nedsættelse af kvoterne, foretrak det at forlænge den eksisterende ordning (forordning nr. 3330/74 for sukker, forordning nr. 1111/77, som ændret i 1979 for isoglucose) for endnu et produktionsår i afventning af fastsættelsen af den fremtidige ordning (jfr. betragtningerne 3 og 4 til forordning nr. 1592/80).

Det fremgår heraf, at Parlamentet er blevet hørt på grundlag af et forslag fra Kommissionen vedrørende sektoren for sukker og isoglucose, at der i forslaget, som skulle omfatte en periode på fem år, indgik en nedsættelse af kvoterne, at Parlamentet har udtalt sig imod denne nedsættelse, at Rådet ikke ønskede straks at træffe afgørelse om nedsættelsen og derfor foretrak at forlænge den bestående ordning i et år, hvilket det gjorde ved at vedtage et af Kommissionen ændret forslag i henhold til traktatens artikel 149. Dette blev til forordning nr. 1592/80.

Rådet indførte altså en ordning svarende til den af Parlamentet ønskede, og da den ikke var blevet væsentlig ændret i forhold til dettes udtalelse, fastsatte Rådet den for en kortere periode i afventning af en endelig stillingtagen.

Anbringendet om formmangler må derfor ifølge sagsøgte i alle tilfælde forkastes.

Rådet bestrider alle realitetsanbringender af samme grunde, som det har fremført i sag 138/79.

I sin replik har sagsøgeren påberåbt sig et *nyt anbringende*, som støttes på den nye omstændighed, at forordning nr. 1293/79 blev annulleret ved Domstolens domme af 29. oktober 1980.

Sagsøgeren har gjort gældende, at forordning nr. 1592/80 i det omfang, den blot forlænger forordning nr. 1293/79, er behæftet med samme ugyldighed som denne. Dens ugyldighed følger nødvendigvis, ja endog automatisk, af den ved nævnte dom konstaterede ugyldighed.

Med hensyn til spørgsmålet, om dette anbringende *kan antages til realitetsbehandling*, har sagsøgeren anført, at betingelserne i procesreglementets artikel 42, stk. 2, er opfyldt.

Sagsøgeren har *med hensyn til Parlamentets udtalelse* fremhævet, at dette aldrig er blevet hørt vedrørende et udkast til forlængelse af den tidligere ordning. Dette fremgår såvel af de tekster, der blev offentliggjort i EFT af 21. april

1980, som af Rådets svar på et spørgsmål stillet af Domstolen under retsmødet i sag 138/79.

Sagsøgeren har endelig anført, at sagsøgeren ikke opretholder de *realitetsanbringender,* som sagsøgeren tidligere har påberåbt sig, i hvert fald i det omfang, disse anbringender allerede er blevet taget til følge ved Domstolens domme af 29. oktober 1980.

I sin duplik har *Rådet* gjort gældende, at offentliggørelsen af forordningerne nr. 387/81 og 388/81, da de begge bygger på forslag fra Kommissionen, *som ikke er ændret* af Rådet, og da de er blevet vedtaget af dette, efter at Parlamentet har afgivet udtalelse den 9. februar 1981, har medført, at sagsøgerens annullationssøgsmål er blevet *uden genstand.*

Sagsøgte anfører desuden, at den foreliggende sag udviser mange lighedspunkter med den sag, der blev afgjort af Domstolen i sag 243/78, *Simmenthal* mod *Kommissionen* (Sml. 1980, s. 593, præmis 9), således at en yderligere forfølgning af sagen kan betegnes som *unødig* (samme, præmis 11). Domstolen bør følgelig afvise sagen af denne grund uden overhovedet at tage stilling til sagsøgerens anbringender.

Dette nye anbringende støttens på procesreglementets artikel 42, stk. 2.

I øvrigt har Rådet givet en nærmere fremstilling af såvel sine formalitetsindsigelser som sine realitetsindsigelser.

I sit supplerende indlæg har *sagsøgeren* blandt andet anført, at situationen i det foreliggende tilfælde er helt forskellig fra situationen i *Simmenthal*-sagen. Strengt taget kunne der være tale om et tilfælde, hvor det er ufornødent, at Domstolen tager stilling til sagen. Følgelig har sagsøgeren ingen grund til at hæve sagen. Tværtimod overlader sagsøgeren det til Domstolen at afgøre, om det i dette tilfælde er fornødent at tage stilling til sagen.

Under alle omstændigheder nedlægger sagsøgeren påstand om, at Rådet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

IV — Mundtlig forhandling

Roquette Frères ved advokat Veroone og Rådet ved Vignes har deltaget i retsmødet den 8. juli 1981. Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse ved retsmødets slutning.

Præmisser

1 Ved stævning, indleveret på Domstolens justitskontor den 21. august 1980, har det franske selskab Roquette Frères i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om delvis annullation af Rådets forordning nr. 1592/80 af 24. juni 1980 om anvendelse af ordningerne med produktionskvoter for sukker og isoglucose i perioden fra den 1. juli 1980 til den 30. juni 1981 (EFT L 160, s. 12). Sagsøgeren har nærmere bestemt nedlagt påstand om, at forordningens artikel 2 samt dens bilag II »kendes

ugyldige«. Ifølge denne artikels stykke 1 forlænges den ordning med produktionskvoter for isoglucose, som for perioden fra 1. juli 1979 til 30. juni 1980 blev indsat i Rådets forordning nr. 1111/77 af 17. maj 1977 om indførelse af fælles bestemmelser for isoglucose (EFT L 134, s. 4) ved forordning nr. 1293/79 af 25. juni 1979 (EFT L 162, s. 10, med ændring i EFT L 176, s. 37). Ifølge artiklens stykke 2 er basiskvoten for hver isoglucoseproducerende virksomhed i perioden fra den 1. juli 1980 til den 30. juni 1981 lig med den basiskvote, der var gældende i perioden fra den 1. juli 1979 til den 30. juni 1980.

2 Det bemærkes, at Rådets forordning nr. 1592/80 blev udstedt, mens den sag verserede, som førte til, at Domstolen i sine domme af 29. oktober 1980 (*Roquette* mod *Rådet*, sag 138/79, Sml., s. 3333, og *Maizena* mod *Rådet*, sag 139/79, Sml., s. 3393) annullerede forordning nr. 1293/79, fordi den var blevet udstedt uden høring af Parlamentet, således som det kræves i henhold til EØF-traktatens artikel 43. I begrundelsen til disse domme forkastede Domstolen imidlertid alle de realitetsanbringender, der blev fremført mod den ordning med produktionskvoter, der blev indført for isoglucose ved forordningen, og navnlig mod fastsættelsen af basiskvoter for sagsøgerne i de to sager.

3 I sin stævning gør sagsøgeren gældende, at Rådet har udstedt forordning nr. 1592/80 uden at have modtaget Parlamentets udtalelse. Med hensyn til realiteten har sagsøgeren begrænset sig til at gentage de argumenter, som sagsøgeren fremførte i sag 138/79, og som Domstolen allerede har forkastet i ovennævnte dom. I sin replik har sagsøgeren endvidere gjort gældende, at forordning nr. 1592/80 i det omfang, den blot er en forlængelse af forordning nr. 1293/79, er behæftet med samme ugyldighed som denne. Dens ugyldighed må ifølge sagsøgeren nødvendigvis følge af den ved nævnte dom fastslåede ugyldighed. Sagsøgeren har endelig erklæret ikke at fastholde de i stævningen påberåbte anbringender vedrørende realiteten.

4 Det bemærkes, at Rådet — efter den 4. februar 1981 at have opnået Parlamentets udtalelse — den 10. februar 1981, mens denne sag verserede for Domstolen, udstedte følgende to forordninger:

a) *Forordning nr. 387/81* (EFT L 44, s. 1) om ændring af forordning nr. 1111/77 om indførelse af fælles bestemmelser for isoglucose. Ved denne forordning genindførtes blandt andet, ved henvisning til bestemmelserne i forordning nr. 1111/77, ordningen med produktionskvoter *med tilbagevirkende kraft fra 1. april 1979.*

b) *Forordning nr. 388/81* (EFT L 44, s. 4) om ændring af forordning nr. 1592/80. Ifølge den anden betragtning til forordning nr. 388/81 er denne blevet udstedt »for at undgå enhver juridisk usikkerhed om lovmæssigheden af ... forordning nr. 1592/80«. Med dette formål for øje bestemmer artikel 1 i forordning nr. 388/81, at artikel 2 i forordning nr. 1592/80 henviser til artikel 9 i forordning nr. 1111/77 i den ved forordning nr. 387/81 indførte version. Ifølge artikel 2 i forordning nr. 388/81 *anvendes denne fra den 1. juli 1980.*

5 Rådet har i sin duplik fremført et nyt anbringende, jfr. procesreglementets artikel 42, og har herved gjort gældende, at sagen er blevet uden genstand på grund af udstedelsen af de to nævnte forordninger. Rådet er endvidere af den opfattelse, at sagsøgeren ikke længere har interesse i at forfølge sagen, og at en forfølgning af sagen kan betegnes som unødig.

6 I et supplerende indlæg som svar på Rådets nye anbringende har sagsøgeren præciseret, at selskabet ikke ønsker at hæve sagen, men overlader det til Domstolen at afgøre, om det er fornødent at tage stilling til sagen.

7 Under opretholdelse af sit søgsmål i denne sag har sagsøgeren ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 7. maj 1981, anlagt sag med påstand om annullation af Rådets forordning nr. 387/81 og 388/81. Ved dom af 30. september 1982 har Domstolen frifundet sagsøgte i sidstnævnte sag.

8 Ud fra samtlige ovennævnte betragtninger må det konstateres, at en eventuel annullation af forordning nr. 1592/80 ikke længere har interesse for sagsøgeren, da de bestemmelser, sagsøgeren påstår annulleret, i mellemtiden er blevet bekræftet ved en senere forordning, og da Domstolen i ovennævnte

dom har frifundet sagsøgte i den sag, sagsøgeren har anlagt med påstand om annullation af sidstnævnte forordning.

9 Det er derfor ufornødent at tage stilling til sagen.

Sagens omkostninger

10 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 5, er Domstolen frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne, hvis sagens genstand falder bort.

11 Hvis sagsøgeren havde hævet sagen efter at være kommet til kundskab om de ændringer, der blev foretaget i den omtvistede forordning ved de to forordninger af 10. februar 1981, havde Domstolen måttet konstatere, at Rådets holdning berettigede sagsøgeren til at hæve sagen, og Rådet havde måttet tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

12 Det fremgår imidlertid af Domstolens dom i sag 110/81, at den ugyldighed, som sagsøgeren har påberåbt sig i den foreliggende sag — selv hvis det antages, at den er blevet godtgjort — er blevet afhjulpet ved udstedelsen af forordning nr. 388/81, og at sagsøgeren derefter ikke længere havde interesse i at forfølge sagen.

13 Ud fra samtlige disse betragtninger forekommer det rimeligt, at hver part bærer sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. Det er ufornødent at tage stilling til sagen.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Everling Chloros

Pescatore Mackenzie Stuart Bosco Koopmans Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. oktober 1982.

P. Heim
Justitssekretær

Mertens de Wilmars
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 8. JULI 1981 [1]

Høje Domstol.

I den foreliggende sag er hovedsagens genstand faldet bort, og i henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 5, er Domstolen derefter frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger.

Hvis man betragter udsigterne for søgsmålet, som det forelå til sidst, bliver der egentlig kun en enkelt søgsmålsgrund tilbage, nemlig påstanden om, at den forordning, som søgsmålet angik, er blevet udstedt uden den nødvendige høring af Parlamentet. Jeg tror ikke, at dette er korrekt, for Parlamentet havde ganske vist ikke taget stilling til denne specielle forordning, men til udkastet til en forordning, som skulle indeholde en kvoteordning for fem år. Deri ligger efter min mening, at når Parlamentet tilslutter sig en omfattende ny ordning, betyder det, at denne godkendelse også gælder for en forlængelse af den tilsvarende hidtidige ordning.

Det er jo også betegnende, at Parlamentet, som har interveneret i det første tilfælde (sag 138/79, Roquette Frères mod Rådet for De europæiske Fællesskaber, dom af 29. oktober 1980), ikke har interveneret i dette tilfælde. Jeg tror, at også Parlamentet er af den opfattelse, at dets rettigheder ikke er blevet beskåret i det foreliggende tilfælde.

Sagsøgte måtte altså utvivlsomt frifindes. Ikke desto mindre vil jeg foreslå, at Domstolen lader omkostningerne gå op imod hinanden, altså bestemmer, at hver part bærer sine egne omkostninger.

1 — Oversat fra tysk.